

SESSİZLİK

Hatice Çay

■ Sessizlik şemsiyenin ucundan süzülüp kaldırıma damladı. Sokak boyunca akıp rögar kapağından atladı. Sakince ilerlerken köprüde balık tutan adamın ayakkabısına sıçradı. Yoldan geçen Range Rover'ın tekerleğinden sekip ellerine bulaştı. Öfkeyle silkeledi ellerini adam denize. Dalgalara karışıp ağına takıldı mavi boyaları dökülmüş eski teknenin. "Dedim sana!" diye söyleniyordu adam: "Bu havada balığa çıkmayalım dedim!" Sarı bereli olan ses çıkarmadan topladı ağı. Teknenin ahşap zemininde balıklar arasında çırpındı sessizlik. Kıyıda ağlardan kurtulup limana damladı. Üzerine yağmur botları ile basıp geçtiler. Onların botları altında şehrin öbür ucuna ulaştı birazı. Birazı limanın su birikintisinde martı gagalarına takıldı. Canhıraş çığlıkları arasında yok hükmünde. Düştüğü evlerin çatılarından süzülüp pencerelerine ulaştı. Turuncu sarı ışıklar doldu gözlerine, tükenmeyen kahkahalar kulağında yankılandı. Yabancı olduğu ne varsa onunla doldu taşı sessizlik. Neredeydi bunca zamandır, nasıl saklanıyordu? Hastanelerin gri camlarında, beyaz sedyelerin ucunda eprimiş giysilerde. Kendiyle ne kadar çoğalmış, ne kadar bunalmış şimdi anlıyordu. İçine düştüğü bu hayat şenliğiyle gürültüsüyle tamamen başkaydı onun için. Farklı atmosferden beslenmişti sanki dünyası apayrı bir dünyaydı. "Düşüğümde bundan sevmediler beni demek." diye düşündü bir masanın ortasına, bir sobanın sıcağına indiğinde. Ne vakit dokunsa birilerine yüzleri asılmış insanlar görürdü. Buz gibi esirdi hava ve sessizlik buna dayanamazdı. Duyduğu kahkahaları anımsadı sonra ancak onlar bu pencereden süzülen ışıklı gülüşmeler gibi değildi hiç. Tutunduğu çocuklara atılan acı verici kahkahalardı. Tekmeler tokatlar inerti üzerine, tükürükler bulaşırды yüzüne gözüne ve sessizlik ardına bakmadan oradan kaçardı. "Kime dokunsam zarar değdirmişim." diye düşündü. "Ne kötü bir şeyim ben." Hangi sahnede dursa fısıltılar başlardı istihzalı kelimeler. Değişmek istedi

o an, salonunda neşeyle gülüşen çocukların babalarının sırtında at yarışı yapmalarını izlerken. İlk defa ağlatan değil güldüren olmak, dalga geçilen değil sevilen olmak istedi. Hevesle tutundu cama ve pervaz boşluğundan süzöldü. Girdiği anda odanın rengi değişti sanki turuncu ışıklar kayboldu. Sesler durakladı. "Haydi çocuklar, yatma vakti!" dedi kadın ve gittiler. Hastane odalarında, mezar başlarında ne varsa bir şenliğin bittiği düğün salonlarında bahçelerde ne kaldıysa salonda da o kaldı ancak. Boynunu büküp cılız bir umutla şehrin öbür ucuna giden parçalarına baktı. Yağmurla süzölen her yere karışan dükânlardan evlerden binalar arkasından. Bir ışık bir renk aradı içini kıpır kıpır eden bir ses. Bulamadı.